

Minulou sobotu jsem skládala bobříka. Bobříka vodvahy!!

Brtník jel totiž večer do Sadský na festák na koncík a já si zvonila s ohařiskama sama na chalupě. Taková já sem velká holka už!! ☐ ☐ .

Byl to první víkend od konce dovči a z Tali už bohužel vystrčila dráčky madam Tazzimíra. Neboli z dobře ovladatelný a milý psice je zase něco, co nechcete. Takže v pátek jsme si musely několikrát vysvětlit, jak to má fungovat. Jenže, ne že by to mělo dlouhého trvání. Musíte být prostě zase za zupáka a to fakt nikoho nebaví. A to ani nebudu mluvit o tom, co předvedla v pátek ráno. To už byla na ránu úplně . Řádně nám s Rumíčkem oživila procházku. Co už naděláte.

No v sobotu se vyspala asi trochu do růžova, protože to bylo lepší. A co hlavně - v sobotu ráno jela s páníkem na nákup a tak, když jsem vstala jsme se měli s Rumíčkem pěkně pro sebe. Aaaaa to bylo radostný ráno, tooo bylo radostný ráno. Jako dárek jsem dostala polštářek a pak jsme si dali děsnou bitvu a honičku chalupou, příšerňácky jsem ho zvalchovala na gauči a dostal válečky. Na to, že by se měl jít vyčůrat si ani nevzdechnul ☐ , kdyby mohl řádl by tam klidně dál. Já jsem ovšem ta zodpovědná, takže jsem ho zodpovědně vykopla na zahradu a šla do sprchy. A pak jsme si hnedle vyrazili ven a šli dolů úvozem zkontrolovat, ešivá už ten páník z nákupu nejede. Akurát jsme došli dolů a proti nám to valí naše auto. Poslala jsem Rumíčka do pole, ať se nenamotá pod kola a pak jsme šli pozdravit toho páníka. No a potom..... dělal Rumouš stíhačku. Ještě nikdy jsem tohne neudělala, protože mám vždycky strach, aby se něco nestalo, ale Rumíček byl tak natěšen, že ten páník přijel a že za ním musí, že jsem autu dala dostatečnej náskok a pak jsem Rumíčka odpočítala. Vypálil stíhat páníka. Ovšem vypálil značně rychle a náskok, ač značnej, docela doháněl. Takže jsem měla obavy, aby ho náhodou nedotáhnul úplně a radši jsem mu (aspoň se tím pádem i pocvičil) hvízdla stopku, abych dala autu ještě větší náskok a pak už mu dala volnou ruku. Teda tlapku. Je neskutečný, jakou rychlost pes dokáže vyvinout. Šla jsem úvozem nahoru a slyšela tu děsnou vítačku, která tam probíhala. Pak vyslal Brtník Rumíčka za mnou a ten letěl zpátky jak střela. Měl to místo ranní rozcvičky. Slušně si takhle ráno zaspintoval. A byl šťastnej jako bleška, to bylo ráno podle jeho představ. Nejdřív mordovačka s pánčičkou a pak honička páníka.

Navíc, když ten ešče přivezl z nákupu buřtičky, že jo. Výýýborný buřtičky uvítá ohaříček

vždycky rád. Jakejkoliv ohaříček, takže i Taliprtka, která mě letěla vehementně přivítat, když ji-jako Krakena- vypustil pánik k auta. No pak došlo na hromadný snídání a taky bitvu o špalíček, kdy Rumíček vytáhnul z koše s dřívím jakýsi ohlodaný polínko a oba ho pochopitelně museli mít. Bordel s tím vyrobili po chalupě neskutečnej a stihli třískama zahnojit i čerstvě vypraný deky na gauči. Tak proč já se furt tak snažim, aby to bylo čistý?? To nevim teda.

Pánik po snídání popadnul křoviňák a šel kosit. K mojí velký nelibosti pokosil celej ten zbytek louky, co nám z minulýho víkendu, kdy jsme na střídačku kosili, zbyl. Mě to totiž neskutečně baví. Je to sice dřina, ale člověk si při tom dobře mákne. A vidí ty výsledky. A to mám ráda. Místo kosání jsem v kůchni vyráběla oběd. Plněný papriky. Protože měli krásný masitý a ščavnatý, byl by hřích si tohle výborný jídlo neudělat, když je sezóna. No a k tomu výbornej vývárek. A pak už šup taky do práce, páč pánik se poté pustil do řezání a štípání těch sosen, co jsme měli složený.

Můj úkol byl naložit na louce plný kolečka polen, odvézt k altánu a vyházet nahoru do altánu. Taky dobrá posilovačka. A aby nezaháleli ohařiska, využila jsem vždycky nějaký tý oddychovky k tomu, že jsme si buď hráli a nebo trošku cvičili. A hlavně tužili to, že psi mají být v dosahu svých páníčků. Což Tali už zase nějak výrazně nebere a radši si jde po svým někam do kšá. A furt a furt musíte dozorovat, že má být tam s vámi a stahovat ji zpátky. Jak u těch blbej na dvorku.

Pak jí asi taky přestalo konečně bavit to celý furt do kolečka a tak naopak dělala doprovod u kolečka. U toho mýho. Se dřevem. Vydatně k tomu pochopitelně přispěla ledvinka s masem z polívky ☐☐. Ale tu jsem měla i předtím, takže to asi zkrátka přehodnotila, což bylo milý, že se připojila takhle sama od sebe. A tak s Rumajzlíkem se mnou vždycky naložili ty polena, odcapkali na zahradu pod altán, počkali, až to tam naházím nahoru, přičemž jsem Rumajzika naopak vždycky nejdřív musela sundat z těch schodů dolů, protože mu přišlo zajímavý, jak ty polena lítaj vzduchem a musel to dozorovat. V jednu chvíli jsem neuváženě bafla na Taliprtku zpoza žlutýho cypřiše, který stojí u altánu. Nejdřív se lekla a pak tvrdě "zaútočila" a já najednou nestačila počítat ty zbylý polena v kolečku ☐☐. Příště si tyhle pitominky asi rozmyslím ☐☐☐. No a takhle jsem v jejich společnosti navozila celejch devatenáct koleček a namohla si pravou ruku v lokti.

Pak se pánik nadlábnul těch vynikajících paprik, který se mi vyloženě fakt povedly a za nějakou dobu zvednul kotvy a mi tam osiřeli. Šla jsem se nimrat na zahradu a k večeru jsem se vydala s ohařiskama ještě na malou prochajdu za hranice ne všedních dní, ale pozemku. No..... nebylo to takový pěkný, jak ten víkend, který patřil k závěru dovolený, kdy jsem si vystačila s normální komunikací a navíc bylo možno i v polích různě cvičit. Teď jsem si musela trochu máknout, ale na druhou stranu - dosáhla jsem vždy svého. Jen..... není to prostě o ochotě, ta tam zase není. A to je to, co mi hodně chybí, se přiznám.

Když jsme se vrátili, šla jsem lovit toho bobříka odvahy. Udělala jsem si siestičku na zápraží v šerícím se podvečeru, špuntla prosecco a zavolala Peře AP. Ta se zrovna taky akorát vrátila z venku, takže učinila totéž a ťukly jsme si spolu na dálku k těm našim svátkům. Bezva mejdan na dálku. Čoklidi se pochopitelně nasáčkovali ke mně. Tali teda jen na chvíli, pak měla veledůležitěj úkol vyhrožovat prasatům. Jak se čím dál tím víc šerilo, bylo jasné, že na těch polích jsou a Tali jim jasně dávala najevo, ať se ani neodvažují přiblížit. ☐ Nechala jsem jí tentokrát řvát jak prokopnutou, pač bylo jen dobře, že široký daleký okolí ví, že tady vládne krutokrutý pes. Respektive fena. Pač ten pes, ten malej roztomilej Rumíček naznal, že co se bude zalamovat, když tady máme alarm. A donesl mi na lavici polštářek. Teda takhle, já původně myslela, že ho donesl mě. Ale když si na něj pak spokojeně lehnul, došlo mi, že jsem se trochu tak jako mýlila ☐ Poseděly a pokecely jsme s Peřou drahnou dobu.

Pak jsem se s ohařiskama přesunula do chalupy a udělali jsme si společnej velkej bivak na gauči, který jsem komplet roztáhla. Měla jsem za to, že prostor to bude dostatečnej, leč hluboce jsem se mýlila. Nechápu, jak JEDEN!!!! pes může zabrat takovýho prostoru! Neuváženě jsem se totiž v noci vydala z tý postele ven a když jsem se vrátila, nestačila jsem se divit. Kam oko mé dohlédlo, rozvaloval se jeden flek vedle druhýho! A navíc mi to zabralo MŮJ polštář!!! A navrch se to nedalo odstrčit!!!!!!!!!!!! Teda dalo, ale s maximální námahou. Zas jsme pak fšící za svitu svíček spokojeně usnuli, aby asi za hodinu klika cvakla a pánik vchází do dveří. Rachot to byl přeukrutnej. Teda ten co vydávali ti dva spolunocležníci. Ti se pak spokojeně vrátili na rozloženej gauč a já si šla do kůchně sednout na schody a vyslechnout si pokoncertní dojmy. Brtnik si dal velmi velmi veelmi pozdní dlábés nebo spíš možná velmi časnou snídani, protože bylo asi půl třetí ☐ . A tímto byl můj bobřík odvahy složen. Ani malinkatě jsem se tam sama nebála. Taková jsem velká holka ☐ ☐ .

V neděli jsme se pinožili na zahradě, loupali česnek a já si hrála s ohařiskama kyblíkovou

hru. A taky krutokrutý přetahovačky jsme si daly. Daly - y - protože to bylo s Tali, Rumíčkoví se moc přetahovat nechtělo, jen chvílinku. Radši lítal po louce se špalíčkem a chtěl být honěn. Zato Tali byla z přetahování jak urvaná a daly jsme si vzájemně do těla. Je vždycky nadšená, když jí pak lano přenechám a lítá s ním jako šílená v kruzích a bičuje se po hlavě jako magor. Pak vždycky doběhne zpátky a nabídne ten provaz k pokračování. V rámci toho běsnění vždycky párkrát procvičíme i povel pušť, kdy musí rychle pustit a hned si sednout a v klidu čekat na pokračování. Je to pro ní i dneska ještě těžká zkouška, ale jde jí to povětšinou hezky. Znovu jsme si dali kyblíkovou hru, pak jsme se šli trochu projít a už byl čas balit. Protože hola hola, Praha bohužel volá, že jo. Neboť víkend byl u konce.

